

ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΔΗΛΗΜΑ

Ο ΚΑΒΑΛΛΑΡΗΣ ΠΕΡΝΑ...

ΤΟΥ Κ. ΔΗΜΟΣΘΕΝΗ ΒΟΥΤΥΡΑ

Ο Παρασούρης ειδε πού βρισκόταν, αλλά δε μπορούσε να ευχαριστηθή. Γιατί όλα όσα συνέβησαν τη νύχτα του παρουσιάστηκαν στο νοῦ σα να παραμόνευαν να ξυπνήση γιὰ να φανούν.

Του φάνηκε και πάλι σὰ νάκουσε τὰ πέταλα του ἀλόγου να βροντοχτυποῦν τις πλάκες του πεζοδρομίου και τὰ λόγια κείνα τὰ φοβερά...
— Κακὸς μπει! ἄς! μοιρομύρισε κι' αισθάνθηκε πάλι ἀνησυχία.

— Ἄλλα και πάλι ἤσούχασε, γιατί σκέφτηκε :
— Ἄμα θὰ φύνομε μετς, ὁ μελεὰς θὰ ἐρθῆ σιγά - σιγά στά λογικά του!

Ο Παρασούρης σηκώθηκε, ἂν και ἤθελε να μείνη στο κρεββάτι. Ἄλλ' ἢ μέρα εἶχε προχωρήσει. Ὁ ἥλιος φώτιζε δυνατὰ και ἡ κίνησι στο δρόμο, ὁ θόρυβος ἦταν μεγάλος.

Κύτταξε τώρα τὸ δωμάτιο πού τοῦδωσαν να κοιμηθῆ, γιατί τὸ βράδυ, μ' ὄλο τὸ ἡλεκτρικό, δὲν τόχε δη καλά ἂν τῆ μεγάλη νύστα ποῦχε.

Ἦταν εὐρύχωρο δωμάτιο, με ντουλάπα ὀραία, νιπτήρα και πολυθρόνα. Παλιὰ ὁμως ἐπιπλα.

Σε μιὰ γωνιά εἶδε και μιὰ ἀράχνη νάχη ἀπλωμένα τὰ δύχτια της...

— Φαντάσου, εἶπε, πὸς θάταν πρὶν τὸ καθαρίσουν! Μὰ τί τὰ θέλανε τόσα δωμάτια; Σὰ να πιστεῦε ὁ μακαριτῆς πεθερὸς του Σαμουράμη, πού τόχτισε, πὸς θὰ κάνη καμιὰ εἰκοσιὰ παιδιὰ! Κι' ἔκανε ἕνα μόνο! Και ὁ Σαμουράμη; ἕνα κι' αὐτὸς. Τώρα να δοῦμε ἐμεῖς μεταθρονο πόσα θὰ κάνουμε!

Ἐδὸ πάλι του φανηκε σὰν νάκουσε τὰ πέταλα του ἀλόγου να βροντοχτυποῦν στις πλάκες του πεζοδρομίου, ἀλλὰ ἔξακολουθῆσε :
— Μὴν πάθουμε και μετς τὸ ἴδιο;

— Μπὰ, δὲν ὑπάρχει φόβος, ἀπάντησε μισογελῶντας στον ἑαυτό του. Κι' ἔμεινε ἔπειτα, γιὰ λίγο, βυθισμένος σ' ἕνα γλυκὸ, ἡδονικὸ ὄραμα. Ἄλλὰ και πάλι σὰ νάκουσε σὲ μιὰ στιγμὴ θαμπὰ γύρω του, γύρω ἂν τὸ ἡδονικὸ ὄραμα, πέταλα ἀλόγου...

***

Ο Παρασούρης κατέβηκε στο δεύτερο πάτωμα. Περιπλανήθηκε ξητῶντας να βρῆ τὴν τραπεζαρία μὲς σ' αὐτὸν σκοτεινὸν διαδρόμου.

Μιὰ δουλίτσα τὸν βρῆκε και τὸν ὠδήγησε στην τραπεζαρία.

Ἐκεῖ βρῆκε τὸ Σαμουράμη ἔπιλωμένον σὲ μιὰ μαλακιά πολυθρόνα, να διαβάζη ἐφημερίδα.

— Βρε, καλὸς τὸ Γιωργάκη, του εἶπε ἐκεῖνος μόλις τὸν εἶδε. Ἐσὺ βλέπω τὸν ρουφιῆδες τὸν ὕπνο με τὴν ὀσά!

— Ναι, ναί, ἔχεις δίκιο, ἔκανε ὁ Παρασούρης κουνώντας τὸ κεφάλι, και τράβηξε μιὰ καρέκλα και κάθησε. Ἐχεις δίκιο, μὰ ὅταν μάθης θὰ δῆς...

— Μιὰ στιγμὴ... τὸν διέκοψε ὁ Σαμουράμη και ἀνασπώθηκε και πάτησε ἕνα κουμπι. Ἐπειτα εἶπε στο Παρασούρη :

— Να σοῦ φέρουν τὸ γάλα σου και τρώγοντας σοῦ λὲς τί σοῦ συνέβηκε. Κανένα κακὸ ὄνειρο, ἔ; Θὰ σ' ἔκανε να ἰαχυνηθῆς...

— Μπὰ! Πού τέτοιο πράμμα!... Ἐγὼ σπὰ να βλέπω ὄνειρα...

Μιὰ ὑπηρετρία φάνηκε στην πόρτα.
— Τὸ γάλα του κυρίου... τῆς εἶπε ὁ Σαμουράμη.

Ἡ ὑπηρετρία χάθηκε.
— Λοιπόν;

— Ἀ, ναί, ἔκανε ὁ Παρασούρης. Ὁ νοῦς μου πῆγε ἄλλοῦ. Ναί, γιὰ ἄκουσε: "Ὅταν πῆγα μου πάνω γιὰ να μοῦ δεῖξης τὸ δωμάτιο μου τόχες παρατηρήσει και μοῦ τόπες πὸς νύσταξα ἔλεινα. Ἐτεσα λοιπόν, στο κρεββάτι, κι' ἕνας ὀλόγλικος ὕπνος μοῦ ἤρθε σὲ λίγο."

Ο Παρασούρης σταμάτησε και κοίτησε τὸ κεφάλι ὀραγὰ, χωρίς να κυττάξη τὸ Σαμουράμη.

— Ἄιπὸν, ἔκανε καινος.
— Λοιπόν, ναί, μόλις μ' ἔπαινε αὐτὸς ὁ ὄρκνος μὰ κι' ἄκουσε και τὰ πέταλα ἀλόγου. Ἐπειτα τὰ ἄκουσε ἄκουσε τὸ λόγο, νανεβάνη στο πεζο-

δρομίο. Κατάλαβα τότε, πὸς ἦταν, να δὲν πιστεῖται να περὰ και να κίνη αὐτὰ σὲ τέτοια ὄρα! Και κἀτι χρι τους ἀπὸ τὰ πέταλα! Μὰ δὲν ἄκουσε; Ὅχι... Ἐσὺ κοιμάσαι στο βάθος; Πὸς λὲς σταματοῦν ἔπειτα τὰ ποδοχτυπήματα του ἀλόγου και ἄκουσὸ τότε μιὰ φωνὴ να λὲη, να λὲη σὰ να βγαῖε λόγο!

Πετιέμαι τότε ἂν τὸ κρεββάτι και ὀρμὸ στο παράθυρο και τάνοιγο! Βλέπω ἕναν καρβάλλη κοντὰ στα μεσαία παράθυρα.

— Ἄντὸς τότε σήκωσε τὸ κεφάλι του με εἶδε, κι' εἶπε και πάλι και τὰ λόγια. Κεῖται σιγουρίσας τὸ λόγο του κι' ἔφυγε...

— Και τι λόγια εἶπε, τάκουσε;
— Πὸς δὲν τάκουσε! Εἶπε, πὸς: "Ὅποιος σὲ πάρει, θὰ τὸν σκοτώσω..." Ποιὸς ἔξερε τι ἄλλα λόγια ἔλεγε πρὶν, γιὰ να τάκουσῆ ἢ Ἐλλη.

— Δὲν κοιμάται πιά ἐκεῖ! Ἄδικα πάνε τὰ λόγια του. Ἄλλὰ σωστὸς διόλος μὰς ἔχει βρῆ!...
— Ἐρχε να τὰ ἀναφέρετε...

— Τότε μοιροῦσε να κίνη και σὲ μένα κακὸ!.. Μοῦ εἶπανε πὸς εἶνε τρελὸς!..
— Ἐγὼ θὰ τὸν ξετρελλάνω! εἶπε ὁ Παρασούρης ἄγρια.

Ὁ Σαμουράμη τὸν κύτταξε περίεργος πῶς ἂν τὰ γυαλιὰ του. Ὁ Παρασούρης ἔξακολουθῆσε :

— Ἐσὺ, εἶπε, κι' εἶδεξε τὸ Σαμουράμη με τὸ δάχτυλο, δὲν με ἔχεις ἀγαπήτε μου... Δὲν μορῶ να σὲ πὸ πεθερὸ μου ἀκόμα. Δὲν με ἔχεις. Μὲ ἔχεις μόνο ἂν τῆ μεριά του ἐπνευρότου, τὸ σοφὸ!... Ἄλλὰ πρέπει να ἔσης, πὸς ὑπάρχει μένα μου αἷμα κουργάρον! Ἄμα κουργάρον ρεῖ στις φλέβες μου! Ἐνας προσπάπος μου ἦταν ὀχι-πειρατῆς! Θὰ σοῦ πὸ ἄλλοτε τὴν ἱστορία του. Ναί. Και γι' αὐτὸ τὸ αἰσθάνομαι κάποτε να με τράξῃ!..

Ὁ Σαμουράμη με δυσκολία κράτησε ἕνα χαμόγελο, πὸς θ' ἄπλω νόταν μεγάλο στή μορφή του, στή θέα του φίλου του με τὰ ψαρὰ σχεδὸν μαλλιὰ και τὴν ἀγαθὴ μορφή να κίνη τὸν παλληκαρό. Ὁ Παρασούρης εἶχε σηκωθῆ μάλιστα ὀρθιος γιὰ να τὰ πῆ καλά. Κι' ἔλεγε ἀκόμα :

— Χτὲς τὸ βράδυ μοῦρθε και να νάνο, και να τὸ πὸ, ἀλλὰ κρατήθηκε. Ἡ λογική παρουσιάστηκε... Ὅχι σκάνδαλα!

— Ἀ, ναί...
— Ἐγὼ ὀμως σκεφτῆ τι να κάμω...

— Κι' ἐγὼ ἔχω σκεφτῆ, τὸν διέκοψε ὁ Σαμουράμη, κι' αὐτὸ πὸς σκέφτηρα εἶνε τὸ καλύτερο! Ἄμα γίνῃ ὁ γάμος θὰ φῦγετε με τὴν Ἐλλη γιὰ τὴν Ἐυρώπη κι' εἶσι θὰ λείφουν τὰ σκάνδαλα.

— Ἡ καρδιά του Παρασούρη, πὸς τὴν αἰσθάνοταν ὀχι στή θέσι της, τὴν ἔνοιωσε νάνε καλά και να χτυπὰ ζωοιά.

Ἡ ὑπηρετρία ἔκεινη τῆ στιγμὴ μ' ἕνα δίσκο μῆξε μέσα.

— Συγνώμη, ἄργησα, εἶπε, ἀλλὰ δὲν φταίω. Μοῦ χόηκε τὸ γάλα κι' ἔστειλα και πῆρα ἄλλο!

***

Ὁ Παρασούρης ἔπινε τὸ γάλα του. Ἐφρινε και μπουκίε μέσα, και με τὸ κουτάλι τις πῆγαινε στο στόμα του.

Ὁ Σαμουράμη εἶχε ἀνοίξει πάλι τὴν ἐφημερίδα του και διάβαζε ἕνα χρονογράφημα. Ἦσυχία ἀπλόνοταν. Ἄλλὰ να ἕνας ὀδυρβος ἀκούστηκε ἔξωφρα και μιὰ κόρη ὀδοιτῆ με τριανταφυλλὶ φόρεμα μῆξε μέσα.

— Μπαμπὰ!.. ἔκανε.
Ὁ Σαμουράμη σήκωσε τὸ κεφάλι ἂν τῆν ἐφημερίδα :

— Ὡ, καλὸστηνε εἶπε.
Ὁ Παρασούρης λίγο να πνιγῆ, γιατί θέλησε να καταπῆ γρήγορα μιὰ μπουκιά ποῦχε βάλει στο στόμα του κεινη τῆ στιγμὴ.

— Εἶδα πὸς δὲν ἤσθατε... Ἀχῆσις να λὲη ἢ κόρη.

— Ὁ πατέρας της τῆ διέκοψε :
— Μὰ τὸν κύριο Παρασούρη δὲν τὸν εἶδες ;

Ὁ κ. Δημοσθένης Βουτύρας

Η νέα γούρνα και είπτε :

— Ά, κρίσιμη Παρασκευή συννόημα... Αυτοποιά...

— Μή, μη δεσποινίς Έλλη. Δέν θέλω τήν παρακωρη λύση νά αίσθανθήτε γιά τόσο μικρό πράγμα ! Μά και μεγάλο ν΄ταν. Τή λύση σας θέλω νά τήν αισθάνομαι έγω και όχι εσείς !..

— Είπατε πολύ ευγενικός, πάρα πολύ !..

Και ή κόρη τόν κόνταξε μέ τέτοια μάτια, πού ό Παρασκευή θαυμάθηκε απ' τή γλυκειά τους λάμψη. Και είπτε μέ τό νου του :

— Άλλη μία φορά νά μέ κωντάξη έτσι, σίγουρα θά ξεπλωθώ κάτω!

Και καθώς ή κόρη κάτι έλεγε στον πατέρα της, έλεγε κι' αυτός μέ τό νου του :

— Τι γλυκά πού μιλά ! Όλα τά άνθη του κόσμου, δια τά ζαχαρωτά μαζεύτηκαν σ' αυτή!

Και όταν σέ λίγο έφυγε ή κόρη :

— Άχ, τριανταφυλλένια μου ! Μά τι εινε αυτή ! Άνθη και ζαχαρωτά ένωμένα ! Άνθος, άνθος τριαντάφυλλο ! Κ' έγω, κ' έγω; Κ' έγω, άχ, τι είμαι ! Άχ, έγω είμαι μία χαλκόμυγα, κρεατόμυγα, πού θέλω νά παίξω ρόλο πεταλούδας !..

***

Ό Παρασκευή έσκυψε στό γάλα του για νά τ'ελεώση και ό Σαμουράμης στην έφημερίδα του για νά τελειώση κι' αυτός τό χρονόγραφο.

Άλλά τή στιγμή πού τελείωναν κ' οι δυο, νά κάλι ή τριανταφυλλένια κόρη φάνηκε :

— Μπαμπά μου, είπτε μέ παραπονοιαρικά φωνή, ό καθηγητής μου άκόμα δέν ήρθε...

— Έ, καλά, θά έρθη ! Τι άνησυχείς ;

— Όχι, αλλά θέλω νά μελετήσω πιάνο...

— Τι νά σου πώ, τίς είπτε ό Σαμουράμης τρίβοντας τό γέμι του, περιμένε λιγάκι, και άμα δέν έρθει κάποιος και μελέτησε μόνη σου. Άνθρωπος εινε, μπορεί νά τούτυχε τίποτα...

Η κόρη του θέλησε κάτι νά πη, αλλά κρατήθηκε κ' έφυγε.

— Μά δέ μου λές. Κάνει μάθημα άκόμα ; Και τι μάθημα κάνει; ρώτησε ό Παρασκευή.

— Άρχαία Έλληνικά !

— Και γιατί δέν έπαιρνες καθηγήτρια, αλλά πήρες καθηγητή;

Ό Σαμουράμης χαμογέλασε :

— Μή φοβάσαι ! Εινε ένα άσημύομοτρο πρώτης !.. Μεσόκοπος και άσημύομοτρος !

— Μά κ' έγω είμαι άσημύομοτρο !

— Μά έσύ, φίλε μου, διαφέρει ! Έσύ είσαι πνεύμα, είσαι ταλέντο, σοφός !.. Έκείνος εινε ένας φωνονόμος ! Τόν κουρδίζεις και άρχίζεις νά λέη τά άρχαία Έλληνικά. Κι' έπειτα μη λησμονείς τήν προηγάνδα πού γάνη για σένα στην κόρη μου ! Η ωμορφιά φεύγει, γίνεσαι, τό πνεύμα όμως, ή σοφία ζή αιώνια !.. Μή φοβάσαι ! Κι' έπειτα μένει κοντά τίς πάντα ή Μαίρη. Δέν τήν άφίνει μόνη !.. Και ή Μαίρη έξερει πόσο αίσθητή εινε !..

Και ό Παρασκευή άρχισε νά κλαίη...

Ό Σαμουράμης, πλουσιώτατος δικηγόρος, χωρίς νά δικηγορή από χρόνια πολλά, τού είπτε βαλθών νά κινή κάτι καλό στά γεροντικά του χρόνια. Και άλλο δέ βρήκε παρά νά φτιάξη ένα αεροπλάνο νά πετά χωρίς βουή, όπως τά άρνενα, νά γλυτώη στον άέρα.

Πάνο σ' αυτές του τίς σκέψεις, γνωρίστηκε μία μέρα μέ τόν Παρασκευή, άκουστό μηχανικό, αλλά φτωχό, πού τόν εκμεταλλεύονταν ό ένας και ό άλλος βιομηχανός. Ό Σαμουράμης πού πρότιμε νά συνεργαστούν και ό Παρασκευή δέχτηκε. Ήταν άγαθός, καλός τύπος.

Και άρχισαν τίς έργασίες, έτοιμάσαν στα μεγάλα ύψόμενα του σπιτιού οσοτό έργοστάσιο.

Μά σέ λίγο ό Παρασκευή παρέσυρε τό Σαμουράμη και άντι νά προσπαθούν για τό αεροπλάνο δίχως θόρυβο, έκαναν ένα θαυμάσιο φουένο και φτηνό για στίγια, πού τόν πούλησαν σ' ένα βιομηχανικό οίκο.

Μεγάλη κατάκληση έκανε στό Σαμουράμη ή άφιλοκρόδεια του Παρασκευή. Δέν τόν έμελε δίδου για χούρημα.

Άπ' αυτό κι' άλλα, έτσι έλαφρά - έλαφρά χαράχτηκε στό νου του πως αυτός ήταν καλός για τήν κόρη του.

Υπήρχε και κάποια άλλη αίτια. Η μεγαλύτερη περιορισία, και τό μέγαρο πού κατοικούσαν, ήταν από κληρονομία τίς γυναίκας του... Υστερα από λίγο καιρό όμως παρουσιάστηκε κ' ένας άλλος γαμπρός. Κ' ήταν αυτός άξιοματικός του ίπικου. Και από καλή οικογένεια. Άλλά γνωστός χωροποικίτης και γλιεντζές. Είχε σπαταλήσει τήν περιουσία του στα χαρτιά και στα γλέντια. Ήταν ταραξίας μά και γενναίος. Έτσι έλεγαν όλοι τόν ήξεραν.

Ό Σαμουράμης άρνήθηκε. « Η κόρη του ήταν άκόμα μικρή, » έτσι

είπτε. Μά και καλός ν΄ταν ό άξιοματικός και νά μήν είχε αυτά τά έλαττώματα, τό ίδιο θάλεγε. Ό άξιοματικός όμως πού είχε άγαπήσει τρελλά τήν Έλλη άρχισε νά κινή τρέλλες.

Περνούσε μέρα νύχτα καθάρισα σ' άλόγο του, άνέβαινε στό πεζοδρόμιο, φώναζε, φροβέρizε. Και μία μέρα πού βρήκε τήν πόρτα της άίλης και τού κήπου άνοιχτή μπήκε μέσα στό σπίτι φωνάζοντας τήν Έλλη.

Η Έλλη είχε πάρει νά βγαίνει έξω, νά φαίνεται σέ κέντρα από τό φόβο της.

Ό Σαμουράμης κινή τήν ημέρα άποφάσισε νά δώσει τήν κόρη του στον Παρασκευή για νά τελειώσουν όλ' αυτά. Ήξερε έξ άλλου πως κι' ό Παρασκευή είχε πάθει κι' αυτός τήν άρρώστεια του άξιοματικού. Ήταν έρωτευμένος μέ τήν Έλλη. Αυτός δέν τούδειχνε... Τάχανε μόνον όταν τήν έβλεπε...

Ό Σαμουράμης κι' ό Παρασκευή έργάζοντουσαν κάτω στό ύψόμενα, όπου είχαν τά έργοστάσιό τους.

Ένας τεχνίτης βοηθούσε τόν Παρασκευή. Υπήρχε κι' ένα παιδί.

Πάνο στην έργασία χτύπησε ή πόρτα. Το παιδί έτρεξε και άνοιξε. Ήταν ή Μαίρη.

— Τ' εινε Μαίρη; τή ρώτησε ό Σαμουράμης. Έλα δω...

Αυτή πήγε κοντά του.

— Κύριε μου, πάλι πέρασαν εκείνος μαζί μέ πολλούς άλλους αυτή τή φορά. Άνέβηκαν στό πεζοδρόμιο μέ τάλογα, φώναζαν, χτυπούσαν μέ τά καμιάσι τους τόν τοίχο, τά παράθωρα...

Τι νά σας πώ : Τρόμαξε ή Έλλη. Τι φταίει κι' αυτό τό κοριτσιό...

— Άκουσε δω, Μαίρη, τίς είπτε ό Σαμουράμης, μόλις άνεβεί επάνω νά πής, εκείνο πού σοχώ πη στην Έλλη. Νά τής πής, πως ό πατέρας σου άπεφάσισε νά σου δώσει τόν κύριο Παρασκευή άντρα, αυτές τίς ημέρες !.. Τ' εινε σήμερα, Δευτέρα... Τήν Πέμπτη τό βράδυ θά γίνη ό γάμος !.. Κι' θά φύγουν για τήν Εβρώπη, άν εινε δυνατόν άμέσως...

***

Πέρασαν δύο μέρες, Τόν Παρασκευή τόν είχε κρατήσει πειά στό σπίτι του ό Σαμουράμης.

Η κόρη του τώρα του φαίνονταν ντροπαλή, συγκινημένη.

Κι' αυτές τίς δυο ημέρες πού συχνά άκουγαν τόν κρότο των πετάλων του άλλου και τή φωνή του καθάρισα, πού έλεγε, έλεγε τή νύχτα, φροβέρizε τά πάντα σά νάχε μάθει, ή μαντεύσει τί γινόταν στό σπίτι της κόρης πού άγαπούσε και τί έτοιμάζονταν νά κάνουν.

***

Ήρθε και ή Πέμπτη. Όλα κλειστά, κατάκλειστα. Και απ' τήν πίσω πόρτα τή μικρή του κήτου θά έφεραν τόν παπά και τούς λήγους καλεσμένους.

Η Έλλη έτρεχε τώρα μέσα στό σπίτι όχι τριανταφυλλένια, αλλά κόκκινη. Είχε φορεσει κ' ένα φόρεμα θαλασσο βαθού στενό, πού έδειχνε τίς ώμοιές γαμμιάς του σώματός της. Ό Παρασκευή πού τήν είδε, είπτε μέ ταραχή και άπελπισία :

— Παραπολύ ώραία, παραπολύ ! Άχ ! Δέν ήθελα ν΄ταν τόσο ώραία, όχι, δέν ήθελα ! Και τόσο μικρή !..

Και πήγε στό δωμάτιό του νά κιαμαφύση τή μορφή του. Άλλά μόλις τήν άντίκρυσε παρ' όλίγο νά σπάση τόν καθρέφτη απ' ένα κτύπημα πού τού έδωσε :

— Νά, στραβομορφή !

Κι' έπειτα στάθηκε σάν άποβλακωμένος.

— Και δέν εινε μόνο αυτό, είπτε σέ λίγο, εινε και ή ηλικία, ή ηλικία !.. Άχ, άχ !..

***

Άνέβηκε στό δωμάτιό του για νά έτοιμαστή. Άμα όμως έτοιμάστηκε, άντι νά κατεβή, κήθηκε. Τού έρχονταν ντροπή νά πάη έτσι στολισμένος. Και περιμένε νά τόν φωνάσουν.

Τό σπίτι δέν είχε φωτιστή όλο, ήταν όπως τίς άλλες βραδιές...

Και ό Παρασκευή περιμένε, βαρβέρizε νά περιμένε. Μά τι συνέβαινε κάτω, τί συνέβαινε; Άκουσε τρέξιματα, φωνές, ταραχή, χτυπήματα πορτών...

Τρομαγμένος βγήκε απ' τό δωμάτιό του και προχώρησε προς τή σάλα.

Άκουσε τή φωνή του Σαμουράμη κάτι νά λέη κι' έπειτα ήσυχία. Δέν τόλμησε νά κατεβή νά δει τί είχε συμβή περιμένε.

Άλλά, νά, κάλι ή φωνή του Σαμουράμη άκούστηκε...

Ό Παρασκευή τώρα κατέρησε γρήγορα.

Στη μεγάλη τραπέζια είδε τό Σαμουράμη κυκλωμένο απ' όλο τό προσωπικό του σπιτιού νά κρατά ένα χαρτί...

Η Έλλη δέν ήταν εκεί.

— Μά τι συμβαίνει; ρώτησε.

(Η συνέχεια εις τήν σελίδα 1588)

Η ΠΡΟΞΕΝΙΑ ΤΗΣ ΘΕΙΑΣ ΤΖΕΪ'Ν

(Συνέχεια εκ της σελίδος 1564)

λους. Μάθε ότι ο Τόμ, όχι μόνο έχει τελειώσει τὰς σπουδὰς του ὡς Ἀγρονόμος, ἀλλὰ εἶνε καὶ λαμπρὸς διηγήτορας. Δὲν βλέπεις, λοιπόν, γιατί νὰ τὸν περιφρονῆς τόσο...

— Ὁ! Θεία Τζέιν, γιατί δὲν μοῦ το εἶπαιτε αὐτὸ ποτὲ, κ' ὁ ἴδιος γιατί δὲν μοῦ ἀνέφερε τίποτε; Νομίζω... Θεορροῦσα πῶς...

— Ὁ Τόμ εἶνε μετριώφρων, ἀγαπῆται του. Δὲν εἶνε ἀπὸ ἐκείνους ποὺ περιφρονεῖται γιὰ τὴν ἀξία τους. Αὐτοῦμαι, εὐλιχρινός, γιατί δὲν μπόρεσε νὰ ἐκτιμῆσῃ τὴν πραγματικὴν ἀξία αὐτοῦ τοῦ νέου.

Ἐφθάσε τέλος ἡ μέρα τῆς ἀναχωρήσεως τῆς Μύρας. Στὸ Σίδνεϋ ἐπιβάρσκει τὸν ὑπερωκεανῆο «Μαντέρα». Ὁ Τόμ με τ' ἄλλα μέλη τῆς Ἐπιτροπῆς ταξίδευε πρὸς τὸ ἴδιο πλοῖο. Δὲν εἶχε συναντήσει καθόλου τὴ Μύρα ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποὺ ἐκεῖνη τοῦ εἶχε μιλήσει τόσο περιφρονητικῶς. Μόλις ἡ Μύρα βρέθηεν στὸ βατὸρὶ μόνη της μαζὺ τοῦ τοῦ ζήτησε συγγνώμην γιὰ τὸ ἄσποο φέρομὸ της. Ἐκείνος καλοκαρδὸς ὅπως ἦταν, γέλασε καὶ τὴν βεβαίωσε ὅτι δὲν τὴν εἶχε παρεγγίσει. Ἦ σέφρις ὁμοῦ ὅτι ἡ μετέρα της κ' ἡ θεία της ἐπιζητούσαν νὰ τὴν παντρεύων με τὸν Τόμ, τὴν ἔκανε νὰ φέρεται πάντοτε ψυχρὰ μαζὺ τοῦ.

Μὲ τὸ ἴδιο πλοῖο ταξίδευε κάποια Μίσις Μπλεττ, μιὰ ὀμορφη χήρα, νέα ἀκόμα. Ἦ διακοδεσφίς τῆς ἦταν νὰ φλεγματῆρ καθε φορὰ ποὺ τῆς δινόταν ἡ εὐκαιρία. Φυσικῶς, δὲν παρέλειπε νὰ χαριεντιστῆ με τὸν Τόμ. Τὸν γνόφισε ἀπὸ τὸ Σίδνεϋ κ' ἤξερε ὅτι ἦταν πλοῖοσος. Ὁ Τόμ δὲν ἦταν κανένα παιδαριόμ, παρὰ ἕνας ἀνδρας τριαντα πέντε χρόνων. Σκέφθηκε, λοιπόν, ὅτι ἂν τὸν παντρευόταν θάταν ἡ πιὸ εὐτυχισμένη γυναίκα τοῦ κόσμου. Ἐτοῖ δὲν ἄφινε εὐκαιρία νὰ μεῖνῃ μόνη μαζὺ του καὶ νὰ τὸν ποσολῆ με κάθε τρόπο. Ἦ Μύρα πάλι—ἀγνώστου γιὰ, ἀφοῦ ὁ Τόμ δὲν τὴν ἐνδιέφερε καθόλου—ζήλησε καὶ ἀπὸ πείσμα ἄρχισε κ' αὐτὴ νὰ φλεγματῆρ με τὸν Λώρη Ντίξον, ἕνα νεαρὸ κομψόμο, τὸν ὁποῖο εἶχε γνωρίσει ἀπάνω στὸ πλοῖο. Ὁ Λώρης ἦταν ἕνας νέος εὐθύμοσ κ' ἐχάριστοσ σὲ τὴν συναναστροφὴ καὶ λαμπρὸς χορευτής. Ἦ Μύρα εὐρίσκει πολὺ εὐχάριστο τὴν πορὰ του. Ὁμοῖοσ, τῆς ἔκανε ἐντύπωση πόσο καλὸς καὶ λεπτὸς ἦταν πάντοτε ὁ Τόμ μαζὺ της. Καμμιὰ φορὰ μάλιστα, τὸ βλέμμα του καθὼς τὴν κύνταξε εἶχε τόση τρυφερότητα, ὥστε ἐκεῖνη ἀπορούσε κ' ἐνοιωθε τὴν καρδιά της νὰ χτυπᾷ πιὸ δυνατὰ.

Τὸ βατὸρὶ εἶχε φθάσει κοντὰ στὰς νήσοσ Σοκότρα, ὅταν ξαφνικὰ κάποιο ἀπόγευμα προσέκρουσε σὲ μιὰ ὕραλο. Σὲ λίγα λεπτὰ οἱ ἐπιβάτες τρελλοὶ ἀπὸ φόβη, ξεφρονίζαν κ' ἔρχεσαν ἐξαιλοῖ ἐδῶ κ' ἐκεῖ. Ὁ πλοίαρχος κ' οἱ ἀξιωματικοὶ προσπαθοῦσαν νὰ ἐπιβληθοῦν στὸνσ ἀλόφρονες ἐπιβάτες καὶ νὰ ἐπαναφέρων τὴν τάξι. Διέταζαν νὰ φορῶσων ὄλοι τὰ σωσίβια τοῦσ καὶ με ἡμέρμα νὰ ἐπιβιβασθοῦν στὶς βάρκες.

— Ψυχραμία! φώναξε ὁ πλοίαρχος. Ὑπάρχων βάρκες ἀρκετές γιὰ ὄλους...
Μέσα στὸ πανικό ἡ Μύρα ἡ ὁποία τῆς συγκρούσεως βρισκόταν ἀπάνω στὴ γέφυρα με τὸν Λώρη ἔλασε ξαφνικὰ τὸν συνοδο τῆς ἀπὸ κοντὰ της. Σαστισμένη δὲν ἤξερε ἀπὸ ποῦ νὰ προμηθευθῆ ἕνα σωσίβιο γιατί ἦταν ἀδύνατο περὶ νὰ κατεβῆ κανεὶς κάτω στὶς καμινέες ὅπου τὰ νερὰ εἶχαν πλημμυρίσει τοῦσ διαδρομῆσ καὶ τὰ διαμερίσματα.

Ἐκεῖνη τῆς στιγμῆς ὁμοῦ ὁ Τόμ ὁ ὁποῖος τῆς γύμνε μέσα στὸ κόμο πλησιάζει ἄρπασε ἀπὸ κάτου ἕνα σωσίβιο καὶ τῆς τὸ φόρεσε, κατόπιν τὴν βοήθησε νὰ μετῆ τὴν πρώτη βάρκα ἡ ὁποία ἦταν κωλάς γεματὴ κόμο ἐτοιμὴ νὰ κατεβῆθῆ στὴ θάλασσα.

— Ἐμπάτε καὶ οἱσ κίριε, ἰπάρεξ ἀκόμα μιὰ θεσί! φώναξε ἕνας ἀξιωματικός τὸν Τόμ.

Ὁ νέος ἐτοιμαζόταν νὰ ἰπακοῦνη, ὅταν εἶδε κάποιον ἐπιβάτη νὰ πλησιάζη. Ἦταν ἕνας ἀνδρας μεσοκόπος, ὁ ὁποῖος εἶχε ἀρροστήσει στὸ διάστημα τοῦ ταξειδιοῦ κ' ἐρχόταν τώρα ὄρθως καὶ ἀδύνατος μὴ ξερόνας ποὺ νὰ διευθυνθῆ. Γρήγορα ὁ Τόμ ἔσπευσε κοντὰ του καὶ παραχαρῶντας του τὴ θεσί του τὸν βοήθησε νὰ μετῆ στὴ βάρκα. Τὴν ἴδια στιγμῆς ἡ βάρκα ἄρχισε νὰ κατεβαῖνη.

— Τόμ!... Τόμ!... φώναξε ἡ Μύρα
Κ' ἄμεσοσ προσπαθῶσ νὰ βρῆ ἀπὸ τὴ βάρκα καὶ νὰ γυρίσῃ κοντὰ του. Μὰ ἦταν ἀργὰ περὶ. Ἦ βάρκα εἶχε ἀποσταθίσει ἀπὸ τὸ πλεῖρο τοῦ πλοιοῦ κ' ἄργα κατεβῆεν στὴ θάλασσα. Ἀπὸ κεῖ ποὺ σκεκόταν ὁ Τόμ χαίροτοσ τῆς Μύρα. Καὶ τότε σ' ἐκεῖνη τῆς τραγικῆς στιγμῆς οἱ δύο νέοι διάβασαν ὁ ἕνας στὸ βλέμμα τοῦ ἄλλου ὅλη τὴν ἀγάπη του κρυβόταν μέσα στὴν καρδιά του.

Ἦ Μύρα ἔσπευσε σὲ λυγμοῦσ. Ὁ Τόμ τὴν ἀγαποσε κ' ὁμοῦ εἶχε παραχωρήσει τὴ θεσί του σ' ἕναν ἀρροστο ἐπιβάτην...
— Μὴ κλαίτε, —εἶπε διπλά τῆς κάποια πονετικὴ γυναίκα—ἰπάρχων πολλὲς βάρκες. Μὴ φοβῆσθε, ὄλοι θὰ σωθοῦν!... θάμωρον περήφανη ἂν εἶχα ἕναν ἀνδρα μεγαλόμυθο σὰν τὸν δικὸσ!...

— Ἐδχαριστο!—τραυλίσει ἡ νέα ἀνάμεσα στὰ δάκρυά της.
Στὸν μπροστινὸ πάγκο τῆς βάρκας καθόταν κάποιος νέος τυλιγμένος σ' ἕνα χοντρὸ πανοφόρι. Ὅταν ἄκουσε τὴ φωνὴ τῆς Μύρα, γύρισε καὶ τὴν κύνταξε.

— Ὁ,—εἶπε—εἰσὶ εἶσαι Μύρα. Μὲ συγκορεῖς, σ' ἔλασα μέσα στὸν κόμοσ...
Ἦταν ὁ Λώρης. Πανικόβλητος εἶχε φροντισεὶ νὰ σωθῆ πρώτοσ αὐτόσ...
Ἦ Μύρα ὁμοῦσ ὅστε τοῦ ἀπάντησε.

Ἀπὸ ὄρεσ κατόπιν, κάποιο πλοῖο ποὺ περιγνόσε περιμάζερε τοῦσ ναυαγοῦσ. Ἦ Μύρα ἀναγνώρισε ἀπὸ μακρὰ τὴν ὑψηλὴ σιλουέτα τοῦ Τόμ, ἡ ὁποία ξεχωρίζε ἀπάνω στὸ κατάρτομα. Τὸν εἶδε ποὺ κύνταξε τὴ βάρκα τουσ καὶ τὸ γεμιστὸ ἀγρονία βλέμμα του ποὺ τὴν ἀναζητοσε. Εἶδε τὴ χαρὰ ποὺ φώτισε τὸ πρόσωπο του ὅταν τὴν ἀναγνώρισε. Κι

ΤΟ ΒΕΛΟΣ ΜΕ ΤΟ ΚΟΥΡΑΡΕ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 1563)

τοια... Τὸ ἔκανα προπάντων γι' αὐτόν... γιὰ τὸν πατ' ἐρα μου...
— Ναι, ναι, τὸ ἔκανες προπάντων γι' αὐτόν! φώναξε ἡ νέα γυναίκα κ' ἕνα εἶδος τρελλῶσ.

— Μ' ἀγαποῦσε ὅσο καὶ τὰ παιδιὰ του... Παρ' ὄλη του τὴ φτώχεια, οὔτε σκέφτηκε ποτὲ νὰ με διώξῃ, ἐξακολούθησε ὁ Πιέρ με τὰ μάτια του πλημμυρισμένα ἀπὸ δάκρυα. Γι' αὐτό, μόλις εἶδα τὰ βέλη...
Στάθηκε πνιγμένος ἀπ' τοῦσ λυγμοῦσ του. Καὶ ἡ κ. Λεφίρβ σκέφτηκε ὅτι εἶχε μπροστὰ της μιὰ ἀπὸ τὶς ψυχικὲς ἐκείνης περιπτώσεις, ποὺ δὲν πρόβλεπαν οὔτε θὰ προβλέπων ποτὲ οὔτε ὁ νόμος, οὔτε ἡ φιλία τῶν ἀνθρώπων, μιὰ ἀπ' τὶς ἐξαιρετικὲς καὶ τρομερὲς ἐκείνης περιπτώσεις, ποὺ στέκων πάνω ἀπ' τὰ ἄτομα, πάνω ἀπ' τὶς κοινωνίες. Μονάχα ἡ ἀγάπη, ἡ ἀγάπη ἡ πιὸ ἀγνή, ἡ πιὸ μεγάλη, ἡ ἀγάπη τὸν μεγάλων θυσιῶν εἶχε ὀδηγήσει τὸ παιδί...

Ὁ Πιέρ εἶχε ριχτῆ σὰν σκόλοσ στὰ χέρια τῆς θετῆς μητέρας του...
— Δὲν ποθεῖ νὰ τ' οὖ τὸ πητε. ἔλεγε. Θὰ τὸ σκέφτεται πάντοτε...
Θὰ γίνῃ δυστυχισμένος... πολὺ δυστυχισμένος...

Αὐτὸ ἦταν ἀλήθεια... Ἀν ὁ Ζὰκ μᾶθανε τὴν ἀλήθεια θὰ βασανίζετοσ σ' ὄλη του τὴ ζωὴ... Κάθε μουσικὴ ψυμῶθὸ θὰ τοῦ ἦταν πιζήρ... Καὶ ἡ νέα γυναίκα, ἀφοῦ κύνταξε με τὰ θλιμμένα μάτια της τὰ γεμιστὰ δάκρυα μάτια τοῦ παιδιοῦ, τοῦ ὑποσέφησε σιωπῆ, ἀφοῦ ἀν μιλῶσε μόνο τύχησ ἀκούεσ καὶ μάταιο νόμο θὰ προσαλοῦσε...

— Τοῦλάχιστον, εἶπε αἰγανὰ, πρὶν τὸν σκοτώσῃ δὲν τὸν παρακαλέσε γιὰ τελευταία φορὰ νὰ μᾶς βοηθήσῃ;
— Τὸν παρακάλεσα γονατιστός, τὸν ἰκέτευσα κλαίγοντας... Μὰ ἐκεῖνος ἄρχισε νὰ γελᾷ... Τότε κ' ἐγὼ ἄρπασα τὸ βέλοσ καὶ τὸν σκότωσα!...

Δεκατέσσε μῆνεσ ἀργότερα, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Λεφίρβ, πλοῖοσισ πῆγαν νὰ «δουτ» τὰ μωρὸ Πιέρ στὸ νεκροταφεῖο. Τὸ φτωχὸ παιδί εἶχε σθῆσει σιγὰ-σιγὰ κ' εἶπε πεθάνει λίγο καιρὸ μετὰ τὰ γεγονότα ποὺ διηγήθηκαμε.

Κι' οἱ δύο στάθμων ἄφρωνι μπροστὰ τὸν τάφο του, ἐνὸ ἕνα δάκρυ φαίνεταν στὴν ἄκρη τὸν ματιῶν τουσ.

Ἐπειτα ὁ Ζὰκ εἶπε:
— Τὸ ἀγαποῦσα σὰν παιδί μου, αὐτὸ τὸ παιδί.
Ἦ γυναίκα του τότε ψιθύρισε:

— Ἀν ἤξερες πόσο σ' ἀγαποῦσε... Ἦ μητέρα σου σ' ἀγάπησε τραφερόσ καὶ ποὺ λίγεσ γυναικεσ ἀγαποῦν τὸ σῆγρο τοῦσ ὅπου σ' ἀγαπᾷ ἐγὼ... Ἐ, λοιπόν, αὐτὸ τὸ παιδί σ' ἀγαποῦσε περισσότερο ἀπ' ὅτι σ' ἀγάπησε ἡ μητέρα σου... περισσότερο ἀπ' ὅτι σ' ἀγαπᾷ... περισσότερο ἀπὸ τὴν ἴδια του τὴ ζωὴ.

J. H. ROSNY, AINE

Ο ΚΑΒΑΛΛΑΡΗΣ ΠΕΡΝΑ...

(Συνέχεια εκ της σελίδος 1561)

— Νὰ τί συμβαίνει, τοῦ εἶπε ἀπότομο ὁ Σαμουράνης δινόντας του τὸ χαρτί ποὺ κρατοῦσε. Θὰ μάθῃς.

Κι' ἔφυγε.
Αὐτόσ εἶδε κάτι γραμματάκια, τὰ γράμματα τῆς Ἑλλῆσ...
Κατῶρθωσε νὰ διαβρῆ.

Ἦ Ἑλλῆ εἶχε φύγε με τὸ δασκάλῳ τῆς τῶν ἀρχαίων Ἑλληνικῶν!
Ὁ Παρασῶρης, ἀφοῦ στάθηκε λίγο νὰ συνέρηθῃ, προχώρησε στὴν ἀνάγνωσι τῆς ἐπιστολῆς. Μὰ καὶ ἦταν μόνος. Ὅλοι εἶχαν φύγε καθὼς διάβασε. Κι' ἔλεγε ἡ Ἑλλῆ στὸ τέλος:

— **Βλέπετε ὁμοῦ καὶ πάλι δὲν ἔφρηνα ἀπ' τὶς συμβουλέσ οἱ!**
Δὲν πῆρα κανένα ὄρατο καὶ ἀμυαλο, πῆρα ἕναν ἀσχημο ἀλλὰ σ' ὀφ'! **Καὶ εἶνε σοφὸσ, σοφὸσ...**

Ὁ Παρασῶρης ἄρρησε τὴν ἐπιστολὴ νὰ πέσῃ σ' ἕνα τραπεζάκι:
— Πάει, περὶ εἶπε.

Κεῖνη τῆς στιγμῆς ἕνα ποδοβολῆτὸ ἀλόγων ἀκούστηκε ἀπ' ἔξω.
Ἦταν ὁ καβαλλάρης ποὺ περνοῦσε.

— Ὁ, ἔλασε ὁ Παρασῶρης, πενοῦσ, πενοῦσ, μὰ ἐκεῖνη ποὺ εἶνε...
Καὶ σὲ συμπαθῶ τώρα, σὲ συμπαθῶ! Εἶμαστε καὶ οἱ δύο δυστυχισμένοσ, καὶ πιὸ πολὺ ἐγὼ!

Καὶ ὁ Παρασῶρης ἄρχισε νὰ κλαίη...

ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ Ν. ΒΟΥΤΥΡΑΣ

ὅταν μετὰ πέντε λεπτὰ ἡ Μύρα ἀνέβριχε τὴ σκάλα τοῦ καραβιοῦ, ὁ Τόμ τὸ δέχτηκε με λαχτάρα μέσα στὴν ἀγκαλιά του.

— Τόμ!... Ὁ, Τόμ!... ψιθύρισε μονάχα ἡ νέα.
— Νομίζω ποὺ ἀγαποῦσε τὸν Λώρη—εἶπε ὁ Τόμ καθὼς τὴ γέμιζε φιλιὰ—γι' αὐτὸ προσπαθοῦσα νὰ παρηγορηθῶ με τὴ συντροφία τῆς Μίσις Μπλεττ...
— Μιλὰς σοβαρὰ, Τόμ; Κι' ἐγὼ θαροῦσα ποσὸσ...
— Μικρὴ ἀνόητη, εἶπε ὁ νέος τρυφερὰ, σ' ἀγάπησα ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμῆς ποὺ ἐνοιωσα τοῦσ χυλοῦσ τῆς καρδιάς σου, ἀπάνω στὸ στήθος μου, τὴν ἡμέρα ποὺ σὲ γλιτώσα ἀπὸ τὸ ποτάμι. Γιὰ νῆμαι εὐλιχρινῆς, ἡ πρότασις τῆς θείας Τζέιν νὰ σὲ παντρευτῶ δὲν μοῦ ἄρεσε. Ἄλλὰ μόλις σὲ εἶδα...
— Ὁ! Ἦ πρότασις τῆς θείας Τζέιν!—εἶπε ἡ νέα καὶ γέλασε.
Ἄλλὰ μέσα τῆς σιλογοῦσαν: «Ἄλλῃθια, τὴ ἀξιοθαύμαστεσ γυναίκασ ποὺ εἶνε ἡ μαμά καὶ ἡ θεία Τζέιν!»
Εἶνε τότε εὐτυχισμένη γιατί ἀγαποῦσε τὸν ἀνδρα ποὺ εἶχε περιφρονῆσει...